

10. Den Baeliu was gheweken
 met de gheheele Wet,
 Dat volck begon te breken
 tgheen dat daer was gheset.
 Maer den man bleef so hanghen:
 men meende bloot, dat hy was doot,
 dat duerde noch seer langhe.
11. Die steenen seer vermeerden,
 daer op die selve tijt
 Een totten pael hem keerde,
 een ander die sprak: snijt!
 Hy heeft zijn hant opgheheven
 en heeft gesneen: hy viel daer heen,
 doen sachmen hem noch leeven.
12. Dat volck oock niet en rusten,
 sy braken int Stadthuys
 En dedent oock met lusten,
 sy dochten om gheen cruys,
 Want sy daer noch seer sochten
 na Christen vier in dit ghetier
 die sy daer noch wtbrochten.
13. Een vrou was quaet te voete,
 sy en mochte oock niet gaen.
 Veel volcx quam haer te ghemoete,
 sy sprackse vriendelijck aen:
 Waroem hebt ghijt bedreven?
 wy waren bereyt voor de Waerheyte
 te sterven, na te leven.
14. Dus zynse wtghecomen,
 houdende haer gheloof.
 Sy beledent als vromen
 voor de Werelt blint en doof:
 Ick wensche haer dat ghesichte
 al dier begheet en hem verneert,
 o Heere, wiltse verlichten.